

selvsagt — og allerede foran udtalt —, at dette ikke betyder, at Invaliden i ethvert Tilfælde skal have en lang og bekostelig Uddannelse. Tværtimod maa man gaa ud fra, at saadan Uddannelse bliver den rene Undtagelse.

Den næste Gruppe, man særlig skal fremdrage, er de noget ældre Invalider, der hyppigst allerede vil have lært et eller andet Erhverv, men som nu maa forlade dette paa Grund af indtraadt eller forværret Invaliditet. For disses Vedkommende kan der siges normalt snarere at være Tale om Genoplæring end om egentlig Oplæring, idet man her naturligt maa gaa ud fra det Arbejde, som de paagældende tidligere har haft. Man kan i disse Tilfælde ofte paany dygtiggøre Invaliden til det hidtidige Arbejde eller med Basis i dette finde et eller andet Specialarbejde eller et beslægtet Erhverv, som Invaliden relativt hurtigt vil kunne naa til at magte. Ikke alene økonomiske Grunde og rent uddannelsesmæssige Grunde taler for saaledes i de paagældende Tilfælde saa vidt muligt at holde sig til det Omraade, som Invaliden hidtil har haft med at gøre. Ogsaa anbringelsesmæssige Grunde taler herfor, idet en Invalid erfaringsmæssigt har lettest ved at komme i Beskæftigelse paa Steder og Omraader, hvor han i Forvejen er kendt, og hvor der derfor er en vis Forhaandssympati til Stede for ham.

Den tredje Gruppe omhandler de ved pludselig indtrædende Begivenheder, f. Eks. ved Ulykkestilfælde invaliderede. Gruppen nævnes alene af den Grund, at der her er ganske særlige Interesser knyttet til saa hurtigt som muligt at faa vedkommende i Gang igen med Arbejde, idet manglende Beskæftigelse erfaringsmæssigt ofte hos tilskadekomne fremkalder en Følelse af Invaliditet, som det er vanskeligt at fjerne.

Ved Overvejelserne af herhen hørende Spørgsmaal har Udvalget været inde paa Tanken om at underkaste saadanne Invalider Tilvænningskursus, hvorunder Invalider under Lægetilsyn faar Lejlighed til under Udførelsen af ganske normale Arbejdsfunktioner at optræne et beskadiget Lems Brug eller vænne sig til Udførelse af Arbejde trods Tilskadekomsten. Man finder Anledning til at fremhæve Betydningen af saadanne Tilvænningskurser og tilraader, at man fremtidig søger saadanne iværksat, idet man her bl. a. skal understrege, at ikke mindst andre Invalider erfaringsmæssig vil kunne yde meget værdifuld Bistand i denne Henseende, idet den praktiske Dokumentation af, hvorledes en anden Invalid klarer sig, ofte vil være det eneste, der rigtigt overbeviser den paagældende og faar ham til selv at prøve at naa samme Færdighed.

Naturligvis gælder det om overfor saadanne Tilfælde at fjerne alle de Forhold, som efter tilskadekomnes Opfattelse taler imod at tage fat igen. Man har det Indtryk, at Frygten for at miste Ulykkesdagpenge her spiller en vis Rolle. Udvalget tillægger det anførte Forhold en saadan Betydning, at man vil anse det for at være betydningsfuldt, at der i Ulykkesforsikringslovens § 24 indføres en Bestemmelse, som klargør den bestaaende Tilstand og belyser, at Adgangen til Dagpenge ikke forskærtes ved f. Eks. at paabegynde en Læreplads, deltage i Undervisning paa teknisk Skole, Handelsskole m. m. eller deltage i Tilvænningskursus til Ophjælpning af Arbejdsevnen, idet Udvalget vil mene, at en saadan Bestemmelse vil have en ikke ringe pædagogisk Betydning til Hjælp i Bestræbelserne for hurtigt Genoptagelse af Arbejdet.

Angaaende Uddannelsessted, maa man i det enkelte Tilfælde vælge under Hensyn til Invalidens særlige Forhold, og Valget vil her i Almindelighed staa imellem Uddannelse paa Anstalt, som har Aars Erfaringer og trænet Arbejdskraft til sin Raadighed, eller Uddannelse i normale Skoler, almindelige Værksteder, Fagskoler, Fabriker m. m.

Visse Tilfælde vil nødvendigvis kræve Anstaltsbehandling, mens andre Tilfælde vil kunne uddannes andet Steds, og hvor dette sidste kan lade sig gøre, er Udvalget af den Opfattelse, at det, som hidtil, fortrinsvis bør ske, idet der derigennem kan bydes Invaliden Muligheder indenfor Erhvervslivets brogede Mångfoldighed af Beskæftigelse. Dertil